

Arrest

nr. 180 845 van 17 januari 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X
Handelend als wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarig kind
X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, handelend als wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarig kind X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 31 oktober 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 september 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 december 2016 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 8 december 2016.

Gelet op de beschikking van 22 december 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 januari 2017.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN die *loco* advocaat A. LOOBUYCK verschijnt.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (i) niet het minste geloof kan worden gehecht aan de door hem beweerde asielmotieven, namelijk het huiselijk geweld en de bedreigingen van zijn vader aan

het adres van verzoeker, zijn moeder, zijn broer en zijn zus en (ii) verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij bij eventuele problemen met zijn vader in geval van een terugkeer naar Albanië geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de in Albanië aanwezige autoriteiten voor hulp en/of bescherming.

Uit de gegevens in het administratief dossier blijkt dat verzoeker zijn asielaanvraag baseert op dezelfde motieven als degene die zijn moeder L.Z. en zus K.U. in het kader van hun asielaanvraag hebben aangevoerd, namelijk het huiselijk geweld en de bedreigingen van zijn vader aan het adres van verzoeker, zijn moeder, zijn broer en zijn zus. In het kader van de asielaanvraag van zijn moeder werd een weigeringsbeslissing genomen door de commissaris-generaal omdat zijn moeder verklaard had dat zij al jaren geen contact meer had met zijn vader, en dat hij zich niet meer in Albanië bevond. Bovendien had zij verklaard in geval van eventuele problemen in de toekomst een beroep te kunnen doen om de Albanese autoriteiten. Deze beslissing werd bevestigd door deze Raad in zijn arrest nr. 161 339 van 3 februari 2016. In het kader van de asielaanvraag van zijn zus werd eveneens een weigeringsbeslissing genomen door de commissaris-generaal omdat geen geloof kon gehecht worden aan de door haar aangehaalde asielmotieven, namelijk de frequente bedreigingen door hun vader sinds verzoekers terugkeer naar Albanië in 2008, zowel rechtstreeks telefonisch als aan derden bij hen in het dorp. Hierbij werd verwezen naar opmerkelijke verschillen tussen haar verklaringen en een brief die hun grootvader schreef aan Saimir Tahiri en die door hun moeder bij haar asielaanvraag werd neergelegd en naar enkele tegenstrijdigheden tussen de verklaringen van zijn moeder en die van zijn zus. Ter rechtvaardiging van deze tegenstrijdigheden haalde zijn zus de psychische problemen aan van hun moeder, doch die door de commissaris-generaal niet werd gevolgd gelet op de vaststelling dat hun moeder in het kader van haar asielaanvraag coherente verklaringen aflegde en geen enkel van de door haar neergelegde medische documenten enige melding maakte van geheugenproblemen. Deze weigeringsbeslissing in hoofde van zijn zus werd bevestigd door deze Raad in zijn arrest nr. 165 760 van 13 april 2016.

Gezien het gelijklopende karakter van verzoekers verklaringen met die van zijn zus, treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar deze stelt dat verzoekers verklaringen ook dezelfde bovenvermelde problematische tegenstrijdigheden bevatten met de brief die zijn grootvader schreef aan Saimir Tahiri en met de verklaringen van zijn moeder met betrekking tot de bedreigingen van zijn vader.

De Raad stelt vast dat alle motieven waarop de commissaris-generaal zich baseert om te besluiten tot bovenstaande vaststellingen duidelijk blijken uit de stukken in het administratief dossier en dat deze motieven deugdelijk zijn. Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift geen valabele argumenten bij die de desbetreffende vaststellingen weerleggen of er een aannemelijke verklaring voor geven. Hij beperkt zich immers louter tot het uiteenzetten van theoretische beschouwingen, het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het poneren van een vrees voor vervolging, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op algemene wijze vergoelijken en tegenspreken van enkele van de vaststellingen van de commissaris-generaal, waarmee hij echter deze bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift de vastgestelde tegenstrijdigheden wijt aan de psycho-medische problemen van zijn moeder en verwijst naar de medische attesten die reeds werden neergelegd, verwijst de Raad naar wat hij hieromtrent in het kader van de asielaanvraag van zijn zus heeft geoordeeld: "In zoverre verzoekende partij ter terechtzitting (haar eerdere uitleg zoals aangehaald tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal) herhaalt dat de tegenstrijdigheden in de verklaringen van haar moeder - wiens bezoek aan een psychiater en medicatiegebruik overigens niet ter discussie staan- te wijten zijn aan haar medische toestand die het gevolg is van zwaar huiselijk geweld, wijst de Raad erop dat door de commissaris-generaal in dit verband in de bestreden beslissing terecht wordt geoordeeld dat deze uitleg, vergeefs ter verschoning van de tegenstrijdigheden in hun onderlinge verklaringen, geenszins overtuigt, gelet op de vaststelling dat de moeder van verzoekende partij in het kader van haar asielaanvraag zeer concrete en gedetailleerde verklaringen kon afleggen en het feit dat in de door verzoekende partij aangebrachte medische documenten van haar moeder nergens melding wordt gemaakt van geheugenproblemen, vaststellingen welke door verzoekende partij niet worden ontkracht of weerlegd. Verzoekende partij brengt geen medisch attest aan waaruit zou blijken dat haar moeder niet in staat zou zijn (geweest) om coherente en consistente verklaringen af te leggen (omtrent hun verklaarde problemen). Bovendien zou dit hoe dan ook geen ander licht werpen op of afbreuk vermogen te doen aan de pertinente en determinerende vaststelling in de bestreden beslissing dat verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat zij bij eventuele problemen in de toekomst met haar vader in geval van een terugkeer naar Albanië geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de in Albanië aanwezige autoriteiten voor hulp en/of bescherming, en dat er aldus zwaarwegende gronden zouden zijn om aan te nemen dat er in geval van een eventuele terugkeer naar Albanië voor haar sprake zou zijn van vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of van een reëel risico op het lijden van

ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, een pertinente vaststelling welke verzoekende partij niet in het minst ontkracht of weerlegt.

Het door verzoekende partij ter terechtzitting middels een aanvullende nota neergelegde attest van het Rode Kruis waaruit louter blijkt dat verzoekende partij er sedert 2 december 2015 (psychologisch) wordt opgevolgd, wijzigt niets en werpt geen ander licht op het voorgaande."

Verzoeker brengt zelf geen medische attesten of enig andere concrete elementen bij die een ander licht kunnen werpen op de in het kader van de asielaanvraag van zijn zus gedane inschatting van het Commissariaat-generaal en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen betreffende de medische toestand van hun moeder ter verschoning van de tegenstrijdige verklaringen.

Daarenboven dient te worden vastgesteld dat ook verzoeker, net als zijn moeder en zijn zus, niet aannemelijk weet te maken dat hij bij eventuele problemen met zijn vader ingeval van een terugkeer naar Albanië voor hulp en/of bescherming geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de in Albanië aanwezige autoriteiten en dat er aldus zwaarwegende gronden zouden zijn om aan te nemen dat er in geval van een eventuele terugkeer naar Albanië voor hem sprake zou zijn van vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Zo werd in het kader van de asielaanvraag van zijn zus reeds geoordeeld dat geen geloof kan gehecht worden aan de regelmatige doch vergeefs pogingen van hun grootvader om de problemen met hun vader aan de politie in Albanië te melden. Verzoeker brengt in het kader van zijn asielaanvraag geen documenten bij die kunnen staven dat hun grootvader meermaals hulp zou hebben gezocht. Zo stelt de bestreden beslissing op correcte wijze het volgende vast: "De verklaring die u neerlegde van de advocaat Ismail Uka maakt geen enkele melding van klachten die door uw familie bij de politie zouden zijn neergelegd. Wel wordt gesproken van het feit dat uw moeder in 2008 heeft geprobeerd uw vader voor de rechtbank te brengen, een gegeven dat noch u, noch uw moeder of uw zus hebben aangehaald. Deze verklaring heeft bovendien een zeer duidelijk gesolliciteerd karakter, hetgeen wordt onderlijnd door de laatste zin van de verklaring, die stelt dat ze is opgesteld op verzoek van de persoon die juridische bijstand heeft gekregen, i.e. uw moeder. Hetzelfde geldt voor het attest dat werd afgeleverd door de organisatie Agritra Vizion. Als dit document iets aantoon, dan is het dat er wel degelijk een organisatie bestaat in Diber waar uw moeder terecht kan voor hulp – dit in tegenstelling tot wat zij zelf beweerde (CGVS L.(...), p. 10). Daarenboven verklaarde u dat uw moeder of uw grootvader sinds de echtscheiding van uw ouders geen klacht meer hebben ingediend tegen uw vader (CGVS, p. 7-8). Nochtans was het feit dat uw ouders niet gescheiden waren volgens u de reden dat de politie voorheen niet ingreep. Het is dan ook bijzonder opmerkelijk dat uw familie hen niet opnieuw heeft gecontacteerd toen jullie na de echtscheiding nog steeds werden bedreigd door uw vader. De enige uitleg die u hiervoor kon geven, is dat uw grootvader geen vertrouwen meer had in de politie. Dit kan echter geen afdoende verklaring vormen voor het feit dat uw familie niet alle mogelijke beschermingsmogelijkheden in Albanië heeft uitgeput alvorens asiel aan te vragen in België. Uw moeder verklaarde in dit verband uitdrukkelijk dat zij ingeval van problemen met uw vader bij de politie terecht zou kunnen (CGVS L.(...), p. 7)."

De Raad benadrukt dat internationale bescherming slechts kan worden ingeroepen bij gebrek aan nationale bescherming. Dit vloeit voort uit artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève waarnaar wordt verwezen in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en luidens hetwelk vereist is dat de asielzoeker de bescherming van zijn land niet kan, of uit hoofde van de vrees voor vervolging op grond van de in datzelfde artikel bepaalde criteria niet wil inroepen enerzijds, en uit de bepalingen van artikel 48/4 van de voormelde wet krachtens dewelke ook voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus is vereist dat de asielzoeker zich niet onder de bescherming van in casu zijn land van herkomst kan, of wegens het reële risico op ernstige schade, wil stellen anderzijds.

Vervolgens wijst de Raad er op dat met toepassing van artikel 48/5, §1 van de vreemdelingenwet, vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door niet-overheidsactoren, indien kan worden aangetoond dat noch de Staat, noch partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen, inclusief internationale organisaties, bescherming kunnen of willen bieden tegen vervolging of ernstige schade.

Artikel 48/5, §2 van de vreemdelingenwet bepaalt dat bescherming in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 in het algemeen wordt geboden wanneer de actoren, omschreven in het eerste lid, redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade treffen, onder andere door de instelling van een doeltreffend juridisch systeem voor opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing van handelingen die vervolging of ernstige schade vormen, en wanneer de verzoeker toegang tot een dergelijke bescherming heeft.

Uit voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij voor de door hem aangevoerde problemen met zijn vader geen of onvoldoende beroep kon doen – of bij een eventuele herhaling van dergelijke problemen bij terugkeer naar Albanië zou kunnen doen – op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige autoriteiten.

De door verzoeker bijgebrachte informatie vermag de objectieve informatie van de commissaris-generaal, waaruit blijkt dat er in Albanië verschillende stappen zijn ondernomen door de overheid, waarbij meer aandacht wordt besteed aan huiselijk geweld en de overheidsinstellingen in Albanië de redelijke maatregelen zoals beoogd in artikel 48/5, § 2 van de vreemdelingenwet hebben getroffen, niet in een ander daglicht te stellen. Zo uit deze informatie blijkt dat huiselijk geweld in Albanië een hardnekkig probleem blijft, dient opgemerkt te worden dat uit deze informatie geenszins blijkt dat de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal onjuist zijn en dat de autoriteiten geen redelijke maatregelen treffen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade die verzoeker zegt te vrezen, doch evenwel in dezelfde lijn liggen als de informatie van verweerder. Zo ontkent de commissaris-generaal deze problematiek niet, doch uit analyse van de beschikbare informatie blijkt dat er in Albanië verschillende stappen zijn ondernomen door de overheid, waarbij meer aandacht wordt besteed aan huiselijk geweld, zowel ten aanzien van vrouwen als (hun) kinderen (adm.doss., Country Information and Guidance: “Albanië: Women fearing domestic violence, d.d. april 2016), en dat de in Albanië aanwezige autoriteiten aldus redelijke maatregelen treffen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade die verzoeker zegt te vrezen.

Bovendien doet een verwijzing naar algemene rapporten en artikels omtrent de situatie van en geweld tegen vrouwen en kinderen en huiselijk geweld in Albanië niet aan dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem/haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat en doet dergelijke verwijzing evenmin afbreuk aan de gedane vaststelling dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij voor de door hem aangevoerde problemen met zijn vader geen of onvoldoende beroep kon doen – of bij een eventuele herhaling van dergelijke problemen bij terugkeer naar Albanië zou kunnen doen – op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige autoriteiten.

Voorgaande vaststellingen volstaan om de in het verzoekschrift aangevoerde middelen niet verder te onderzoeken, omdat dergelijk onderzoek in elk geval tot geen ander besluit betreffende de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

Bijgevolg lijkt verzoeker niet aan te tonen dat hij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Albanië.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 5 december 2016, voert verzoekende partij aan dat niet afdoende rekening is gehouden met de situatie in Albanië. Zij wijst er op dat er door haar moeder stappen zijn ondernomen om bescherming te krijgen, maar dat de hulp en bescherming in de praktijk niet efficiënt waren. Zij besluit dat de Albanese autoriteiten niet de nodige bescherming kunnen bieden die zij en haar familie nodig hebben.

Verzoekende partij oppert zeer algemeen dat er door haar moeder stappen zijn ondernomen om bescherming te krijgen, maar dat de hulp en bescherming in de praktijk niet efficiënt waren, en dat de Albanese autoriteiten dus niet de nodige bescherming kunnen bieden die zij en haar familie nodig hebben, doch zij ontkracht, noch weerlegt en werpt geen ander licht op de grond in de beschikking waar met betrekking tot de mogelijkheid tot nationale bescherming in Albanië als volgt wordt vastgesteld:

“Daarenboven dient te worden vastgesteld dat ook verzoeker, net als zijn moeder en zijn zus, niet aannemelijk weet te maken dat hij bij eventuele problemen met zijn vader ingeval van een terugkeer naar Albanië voor hulp en/of bescherming geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de in Albanië aanwezige autoriteiten en dat er aldus zwaarwegende gronden zouden zijn om aan te nemen dat er in geval van een eventuele terugkeer naar Albanië voor hem sprake zou zijn van vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Zo werd in het kader van de asielaanvraag van zijn zus reeds geoordeeld dat geen geloof kan gehecht worden aan de regelmatige doch vergeefs pogingen van hun grootvader om de problemen met hun vader aan de politie in Albanië te melden. Verzoeker brengt in het kader van zijn asielaanvraag geen documenten bij die kunnen staven dat hun grootvader meermaals hulp zou hebben gezocht. Zo stelt de bestreden beslissing op correcte wijze het volgende vast: “De verklaring die u neerlegde van de advocaat Ismail Uka maakt geen enkele melding van klachten die door uw familie bij de politie zouden zijn neergelegd. Wel wordt gesproken van het feit dat uw moeder in 2008 heeft geprobeerd uw vader voor de rechtbank te brengen, een gegeven dat noch u, noch uw moeder of uw zus hebben aangehaald. Deze verklaring heeft bovendien een zeer duidelijk gesolliciteerd karakter, hetgeen wordt onderlijnd door de laatste zin van de verklaring, die stelt dat ze is opgesteld op verzoek van de persoon die juridische bijstand heeft gekregen, i.e. uw moeder. Hetzelfde geldt voor het attest dat werd afgeleverd door de organisatie Agritra Vizion. Als dit document iets aantoon, dan is het dat er wel degelijk een organisatie bestaat in Diber waar uw moeder terecht kan voor hulp – dit in tegenstelling tot wat zij zelf beweerde (CGVS L.(...), p. 10). Daarenboven verklaarde u dat uw moeder of uw grootvader sinds de echtscheiding van uw ouders geen klacht meer hebben ingediend tegen uw vader (CGVS, p. 7-8). Nochtans was het feit dat uw ouders niet gescheiden waren volgens u de reden dat de politie voorheen niet ingreep. Het is dan ook bijzonder opmerkelijk dat uw familie hen niet opnieuw heeft gecontacteerd toen jullie na de echtscheiding nog steeds werden bedreigd door uw vader. De enige uitleg die u hiervoor kon geven, is dat uw grootvader geen vertrouwen meer had in de politie. Dit kan echter geen afdoende verklaring vormen voor het feit dat uw familie niet alle mogelijke beschermingsmogelijkheden in Albanië heeft uitgeput alvorens asiel aan te vragen in België. Uw moeder verklaarde in dit verband uitdrukkelijk dat zij ingeval van problemen met uw vader bij de politie terecht zou kunnen (CGVS L.(...), p. 7).”

De Raad benadrukt dat internationale bescherming slechts kan worden ingeroepen bij gebrek aan nationale bescherming. Dit vloeit voort uit artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève waarnaar wordt verwezen in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en luidens hetwelk vereist is dat de asielzoeker de bescherming van zijn land niet kan, of uit hoofde van de vrees voor vervolging op grond van de in datzelfde artikel bepaalde criteria niet wil inroepen enerzijds, en uit de bepalingen van artikel 48/4 van de voormelde wet krachtens dewelke ook voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus is vereist dat de asielzoeker zich niet onder de bescherming van in casu zijn land van herkomst kan, of wegens het reële risico op ernstige schade, wil stellen anderzijds.

Vervolgens wijst de Raad er op dat met toepassing van artikel 48/5, §1 van de vreemdelingenwet, vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door niet-overheidsactoren, indien kan worden aangetoond dat noch de Staat, noch partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen, inclusief internationale organisaties, bescherming kunnen of willen bieden tegen vervolging of ernstige schade.

Artikel 48/5, §2 van de vreemdelingenwet bepaalt dat bescherming in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 in het algemeen wordt geboden wanneer de actoren, omschreven in het eerste lid, redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade treffen, onder andere door de instelling van een doeltreffend juridisch systeem voor opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing van handelingen die vervolging of ernstige schade vormen, en wanneer de verzoeker toegang tot een dergelijke bescherming heeft.

Uit voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij voor de door hem aangevoerde problemen met zijn vader geen of onvoldoende beroep kon doen – of bij een eventuele herhaling van dergelijke problemen bij terugkeer naar Albanië zou kunnen doen – op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige autoriteiten.

De door verzoeker bijgebrachte informatie vermag de objectieve informatie van de commissaris-generaal, waaruit blijkt dat er in Albanië verschillende stappen zijn ondernomen door de overheid, waarbij meer aandacht wordt besteed aan huiselijk geweld en de overheidsinstellingen in Albanië de redelijke maatregelen zoals beoogd in artikel 48/5, § 2 van de vreemdelingenwet hebben getroffen, niet in een ander daglicht te stellen. Zo uit deze informatie blijkt dat huiselijk geweld in Albanië een hardnekkig probleem blijft, dient opgemerkt te worden dat uit deze informatie geenszins blijkt dat de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal onjuist zijn en dat de autoriteiten geen redelijke maatregelen treffen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade die verzoeker zegt te vrezen, doch evenwel in dezelfde lijn liggen als de informatie van verweerder. Zo ontkent de commissaris-generaal deze problematiek niet, doch uit analyse van de beschikbare informatie blijkt dat er in Albanië verschillende stappen zijn ondernomen door de overheid, waarbij meer aandacht wordt besteed aan huiselijk geweld, zowel ten aanzien van vrouwen als (hun) kinderen (adm.doss., Country Information and Guidance: “Albanië: Women fearing domestic violence, d.d. april 2016), en dat de in Albanië aanwezige autoriteiten aldus redelijke maatregelen treffen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade die verzoeker zegt te vrezen.

Bovendien doet een verwijzing naar algemene rapporten en artikels omtrent de situatie van en geweld tegen vrouwen en kinderen en huiselijk geweld in Albanië niet aan dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem/haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat en doet dergelijke verwijzing evenmin afbreuk aan de gedane vaststelling dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij voor de door hem aangevoerde problemen met zijn vader geen of onvoldoende beroep kon doen – of bij een eventuele herhaling van dergelijke problemen bij terugkeer naar Albanië zou kunnen doen – op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige autoriteiten.”

Uit niets blijkt aldus en verzoekende partij maakt niet *in concreto* aannemelijk dat het haar met betrekking tot de door haar aangevoerde problemen aan nationale bescherming ontbreekt. Verzoekende partij brengt geen concrete en valabele argumenten aan die vermogen afbreuk te doen aan of een ander licht te werpen op deze vaststelling.

Verzoekende partij beperkt zich voor het overige tot de zeer algemene kritiek dat niet afdoende rekening is gehouden met de situatie in Albanië, zonder echter daadwerkelijke en concrete opmerkingen te formuleren aangaande de in de beschikking van 5 december 2016 opgenomen grond. Ze brengt geen valabele argumenten bij die de in de voormelde beschikking opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen ontkrachten of weerleggen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond (en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen). Bijgevolg toont verzoekende partij niet aan dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Albanië.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien januari tweeduizend zeventien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

M.-C. GOETHALS